

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 43/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Konečný, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co 200/2019 z 31. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]

██████████, ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 200/2019 z 31. júla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 490/2015 o určenie vlastníckeho práva k (v ústavnej sťažnosti bližšie špecifikovaným) nehnuteľnostiam mala sťažovateľka postavenie žalovanej. Podaním doručeným súdu 14. októbra 2016 vzala žalobkyňa ██████████, ██████████ a zomrelá ██████████, ██████████ (ďalej len „žalobkyňa“), podanú žalobu späť. Právnym nástupcom žalobkyne v predmetnom konaní sa na základe uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 200/2019 zo 17. júna 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. júna 2020, stal ██████████, ██████████, ██████████.

3. Z dôvodu späťvzatia žaloby okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 490/2015 z 2. marca 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) konanie zastavil a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania podľa § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Proti výroku uznesenia o trovách konania podala žalobkyňa odvolanie, ktorému krajský súd vyhovel a uznesením sp. zn. 5 Co 257/2017 z 30. novembra 2017 (ďalej len „prvé uznesenie krajského súdu“) uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku o trovách konania zmenil tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal s poukázaním na dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

4. V dôsledku sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti bolo nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 153/2018 z 18. júla 2018 zrušené prvé uznesenie krajského súdu, keďže šlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie, v dôsledku skutočnosti, že sporové strany neboli vyzvané na vyjadrenie k aplikácii § 257 CSP. Následne opätovne rozhodol krajský súd, ktorý uznesením sp. zn. 5 Co 215/2018 z 25. septembra 2018 (ďalej len „druhé uznesenie krajského súdu“) potvrdil uznesenie okresného súdu. Nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 225/2019 z 20. augusta 2019 bolo druhé uznesenie krajského súdu zrušené.

5. Po zrušení druhého uznesenia krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu v časti výroku o náhrade trov konania, a to tak, že stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal. Zároveň rozhodol, že stranám nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu vychádza zo zohľadnenia viacerých rozhodnutí ústavného súdu v obdobných veciach, ako aj zo zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho kolégia krajského súdu zo 6. februára 2020, keď krajský súd uviedol, že je odôvodnený záver, podľa ktorého vo veciach, v ktorých dôjde k späťvzatiu žaloby z objektívnych dôvodov, ktoré procesne nezavinila žiadna zo strán sporu, je opodstatnené o náhrade trov konania vysloviť záver, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd rozhodol o trovách konania bez toho, aby sa vysporiadal s jej argumentáciou, preto je napadnuté uznesenie arbitrárne. Krajský súd nevzal do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa vzala žalobu späť až po uplynutí značného časového obdobia od rozhodnutia o proteste prokurátora, čo nemôže byť posúdené ako riadne vedenie sporu. Sťažovateľka ďalej dôvodí, že po vyhovení protestu prokurátora žalobkyňa v spore stále pokračovala, čím vznikali sťažovateľke ďalšie trovy právneho zastúpenia, ktoré by inak neboli vznikli. Namieta, že záver krajského súdu o tom, že žiadna zo strán nezavinila zastavenie konania, nemôže obstať vzhľadom na účelové poukazovanie na protest prokurátora, keď je zrejmé, že žalobkyňa obdržala kúpnu cenu dvakrát a sťažovateľka nemá vrátenú kúpnu cenu ani nevlastní predmetný pozemok. Zároveň sťažovateľka poukazuje na to, že krajský súd

sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s jej argumentáciou vzťahujúcou sa na aplikáciu § 256 ods. 2 CSP.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezhom vyslovil:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo vlastníť majetok podľa č. 20 ods. 1 a 4 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.7.2020 sp. zn. 5Co/200/2019-348 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/200/2019-348 zo dňa 31.7.2020 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre j e p o v i n n ý zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia 450,29 € vrátane DPH na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto

zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita

namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

15. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

16. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

20. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide

o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Rovnaký záver je potrebné zaujať aj pri posúdení prípadného porušenia čl. 36 ods. 1 listiny.

III.

Predbežné posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľka sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré podľa sťažovateľky vykazuje znaky arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia.

21.1 Hoci napadnuté uznesenie, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, by mohlo byť predmetom dovolacieho konania podľa § 420 písm. f) CSP [pozri k tomu I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270)], vzhľadom na sústavné opakované ústavné sťažnosti vo veciach trov konania týkajúcich sa určenia vlastníckeho práva k pozemkom v katastrálnom území Lužianky, ako aj zatiaľ nie celkom ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania ústavný súd s rešpektom k materiálnemu prístupu k ochrane ústavnosti podrobil napadnuté uznesenie kvázimeritórnemu prieskumu, pri ktorom sa zameril na sťažovateľkou namietanú arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu v dôsledku rozporu súvislosti právnych argumentov a skutkových okolností nesprávnou interpretáciou noriem procesného práva.

22. Prv ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu podstatnej sťažostnej argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti, považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

III.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej je rozhodovanie o náhrade trov konania integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Robins v. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997).

24. Vo všeobecnosti však platí, že spor o náhradu trov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže sporovej strane citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými

súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

25. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

26. V súlade s uvedenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, pričom dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky predostretá v ústavnej sťažnosti nie je spôsobilá spochybníť jeho ústavnú udržateľnosť.

27. Sťažovateľka krajskému súdu v ústavnej sťažnosti predovšetkým vytyka nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia. V konkrétnostiach tvrdí, že v odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd žiadnym spôsobom nereagoval na jej odvolaciu námietku, že k späťvzatiu žaloby žalobkyňou došlo s výrazným časovým odstupom od rozhodnutia o proteste prokurátora, čím sťažovateľke vznikali ďalšie trovy právneho zastúpenia, ktoré by inak neboli vznikli. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia skutočne neobsahuje špecifickú odpoveď na predmetnú námietku sťažovateľky, avšak ústavný súd je toho názoru, že nejde o otázku takého podstatného charakteru, ktorou by sa bol krajský súd povinný nevyhnutne zaoberať a nezodpovedanie ktorej by bolo možné považovať za exces zakladajúci porušenie sťažovateľkou uvádzaných ústavných práv. Z povahy rozhodnutia o náhrade trov konania je zrejmé, že podstatnou otázkou v danom prípade bolo posúdenie zavinenia strán na zastavení konania so záverom,

že k zastaveniu konania došlo z objektívnych, a nie subjektívnych dôvodov pričítateľných ktorejkoľvek zo strán sporu, v čom krajský súd vzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

28. Pri aplikácii § 257 CSP krajským súdom je zrejmé, že ani námietka sťažovateľky o aplikácii § 256 ods. 2 CSP si nevyžadovala zo strany krajského súdu špecifickú odpoveď. Vychádzajúc z rozmanitosti skutkových okolností v sporových konaniach a s prihliadnutím na prípadné špecifické okolnosti, Civilný sporový poriadok pripúšťa, aby súd v konaní výnimočne náhradu trov konania nepriznal ani jednej zo sporových strán. Ani tej strane, ktorá mala v prípade, ak súd rozhodoval vo veci samej, úspech v konaní, a ani tej, ktorá v prípade zastavenia konania pre späťvzatie žaloby nebola tou stranou, ktorá procesne zapríčinila zastavenie konania. Postup súdu, pri ktorom tento neprizná žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania, je výnimočnou situáciou (moderáciou rozhodovania o trovách konania) podmienenou existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa. Krajský súd v napadnutom uznesení prihliadol práve na špecifické okolnosti sporu, a to tak súvisiace so vznikom sporu, ako aj skutočnosti, ktoré viedli žalobkyňu k späťvzatiu žaloby (odpadnutie predmetu sporu, pozn.). Vzhľadom na uvedené ak krajský súd riadne odôvodnil aplikáciu § 257 CSP, pri ktorej dochádza k moderácii pri rozhodovaní o trovách konania, ktoré je založené na zásade zodpovednosti za výsledok (úspechu vo veci) a zásady zodpovednosti za zavinenie, je zrejmé, že tým bola v predmetnej veci vylúčená aplikácia ustanovenia § 256 ods. 2 CSP, založeného na zásade zodpovednosti za zavinenie. Ústavný súd konštatuje, že otázka aplikácie § 257 CSP, ktorá bola pre vec podstatná, bola krajským súdom v napadnutom uznesení jasne, logicky a presvedčivo zodpovedaná.

29. Rovnako je potrebné poukázať na skutočnosť, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky je takmer identická s argumentáciou obsiahnutou v ústavných sťažnostiach sťažovateľky, o ktorých ústavný súd už rozhodol vo veciach sp. zn. III. ÚS 459/2020, III. ÚS 449/2020, IV. ÚS 624/2020, II. ÚS 600/2020, pričom odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení krajského súdu obsahuje, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia veci krajským súdom, obdobné závery ako v iných jej veciach, ktoré už ústavným súdom boli preskúmané a rozhodnuté. Ústavný súd pritom rovnako

ako v prejednávacom prípade dospel aj v týchto veciach k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavných sťažností sťažovateľky.

30. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu

31. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nič nesignalizuje porušenie týchto práv sťažovateľky, keďže ústavný súd v posudzovanej veci nevzhladol ani porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a rovnako ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Namietané porušenie čl. 20 ods. 4 ústavy sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nielenže neodôvodnila, v rámci svojej argumentácie ho ani nespomenula, a vzhľadom na obsah tohto článku ústavy, ktorý upravuje ústavné podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, ústavný súd ani nevzhladol žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a porušením predmetného článku ústavy.

33. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu